

MANIA

CESTA Z PEKLA

HANA ANTAIOVÁ

MANIA
CESTA Z PEKLA

Hana Antalová

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00 web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci, v pořadí 166. eknihu v edici

SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Hana Antalová

Korektura, redakce a sazba:

Nikola Zatloukalová,

Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88568-11-7 epub

978-80-88568-12-4 PDF

Anotace

Celý život věřila, že je zrozením čirého zla. Jako dcera démonů vyrůstala s vědomím, že její osud je pevně daný a její podstata temná. Co když je ale všechno jinak a pravda o jejím původu je mnohem složitější, než si kdy dokázala představit? Do cesty se jí staví tvrdohlavý lovec démonů, jehož jediným cílem je ji zlikvidovat. Mezi dvěma přirozenými nepřáteli se však začíná odvíjet nebezpečná hra, v níž jde o víc než jen o přežití. Dokáže nenávist vystřídat spojenectví ve chvíli, kdy světu hrozí pohlcení skutečným zlem? Příběh o pomstě, hledání vlastní identity a tenké hranici mezi světlem a temnotou. Cesta z pekla je dlážděná těžkými rozhodnutími a otázkou, zda může démon vůbec dojít vykoupení.

PLAYLIST

Tommee Profitt feat. Brooke – Here I Am

Zayde Wolf – Born Ready

Svrcina – Who are You?

Ruelle – Madness

Ruelle – The other side

Tommee Profitt feat. Svrcina – Tomorrow we Fight

Zayde Wolf feat. Neoni – Oblivion

Andy Grammer – My own Hero

Liv Ash – Never Surrender

Beth Crowley – Monster

Smash Into Pieces – Let me be your Superhero

Julia Michaels – Heaven

Tommee Profitt feat. Wondra – I'm not Afraid

Ruelle – Secrets and Lies

Welshly Arms – Sanctuary

Pro všechny, kteří hledají sami sebe. Někdy i vaše temná část může nalézt světlo.

1.

Počátek

Minulost

Byl den jako každý jiný. Uprostřed lesa v malém rodinném domku si hrála tříletá tmavovlasá holčička v krásných bílých šatičkách se svou oblíbenou panenkou. Zatímco byla ve svém pokojíčku, její maminka, krásná žena s dlouhými oříškovými vlasy, jí chystala oblíbený oběd. Otec byl na lovu, stejně jako každý den. Jenže tenhle den byl jiný. Byl osudný pro všechny, změnil spoustu životů, hlavně ten holčiččin.

„Zlatíčko, oběd je hotový,“ zavolala žena na svou dcerku.

„Běžím, mami,“ zvolala nazpět holčička a přiběhla dolů do kuchyně. „Maminko, kdo jsou ti lidé s černýma očima?“ zeptala se po chvíli dcerka, když si nabírala již několikáté sousto. Žena se zastavila v pohybu.

„Jaké lidi myslíš, zlatíčko?“ snažila se neznít nervózně, přitom tušila, na koho se dcerka ptá.

„Ty, kteří ke mně občas mluví,“ odpověděla nezúčastněně a dál pokračovala v jídle.

Hodiny odbily dvanáctou a přesně tehdy to začalo. Žena nejdřív vycítila přítomnost toho všivého pobočníka Scirlina a pak nakonec i jeho, Abbadona. Blížili se i s polovinou své prohnílé skupiny a žena už tehdy věděla, že dnešek bude jejím posledním dnem.

„Beruško, utíkej nahoru a schovej se ve skřini!“ zakřičela žena rychle na své dítě.

„Ale maminko...“ chtěla namítnout holčička.

„Žádné ale, všechno bude v pořádku, jenom se teď běž schovat,“ naléhala na ni žena.

Děvčátko tedy běželo do svého pokoje, jenže bylo zvědavé, a nakonec se v půli cesty zastavilo, a místo aby se šlo schovat do skříně, přikrčilo se na schodech a pozorovalo, co se bude dole dít. Dovnitř vtrhlo několik lidí, kteří

na holčičku již několik dní promlouvali v její hlavě. Šeptali jí, že byla předurčena pro velkou věc a že brzy bude muset jít s nimi. Děvčátko s nimi ale jít nechtělo, nechtělo opustit svoji maminku a tatínka. V čele skupiny byl vysoký muž s tmavou pletí a černými vlasy.

„Rád tě zase vidím,“ řekl muž ženě hrubým a hlubokým hlasem, zatímco se za ní přesouval do kuchyně.

„Bohužel nemůžu říct totéž, Abe,“ odsekla žena a snažila se pomalými kroky dostat k zásuvce s noži, ve které měla schovanou svou dýku.

„Ale no tak, to bolí,“ křivě se usmál Abe. „Vidím, že jsi tady sama, kdepak máš toho svého skvělého muže?“ odplivl si Abe a začal se k ženě pomalu přibližovat. Ta se mezitím dostala k šuplíku a nenápadně z něj začala svou dýku vytahovat, Abovi však neodpovídala.

„Očividně se se mnou nehodláš bavit. Chtěl jsem si trochu popovídat, ale dobrá, přejdeme rovnou k věci,“ ušklíbl se Abe. „Kdepak máš tu svou malou princeznu?“ nahodil zase vážný výraz a rozhlédl se po místnosti.

„Ji z toho vynech! Není tady a ty ji nikdy nedostaneš!“ zařvala na něj žena.

„Ale no tak, mohlo to být po dobrém,“ zamračil se a otočil se na své nohsledy, kteří doteď jen pozorně sledovali jejich výměnu názorů. „Rozdělte se a najděte toho malého skrčka. Chci ji živou!“ rozkázal a všichni se okamžitě rozprchli; nikdo by si nedovolil mu odporovat.

„Nech ji na pokoji, Abbadone!“ zařvala žena a vrhla se i s dýkou přímo proti němu.

Po celou dobu malé děvčátko sledovalo celý rozhovor mezi svou maminkou a neznámým mužem. Mělo strach a chtělo běžet za ní, jenže vědělo, že kdyby maminka zjistila, že ji neposlechlo a neschovalo se, moc by se na ně zlobila.

„Kdepak máš tu malou princeznu?“ slyšela dívka říkat toho muže. To mluvil o ní, ale proč by ji chtěl ten zlý pán hledat, proč k ní už několik nocí mluvil a proč ji k sobě volal? Měla tolik otázek, ale nikdo jí na ně teď nemohl dát odpovědi.

„Rozdělte se a najděte toho malého skrčka, ale chci ji živou!“ rozkázal ten muž a lidé, kteří byli s ním, začali prohledávat dům. Holčička se zvedla a běžela se schovat do skříně, ve které měla být schovaná už dávno. Zalezla si až do úplně zadní části, kde se skrčila do klubíčka pod pověšené kabáty a čekala, než si pro ni maminka přijde. Seděla tam už nějakou chvíli, ale ona

pořád nešla. Zničehonic uslyšela v pokoji kroky; myslela si, že je to její maminka, že si pro ni přišla a ona si bude moct jít zase hrát. Proto vyběhla ze skříně. Jenže místo ní tam stál někdo úplně jiný. Byl to ten pán, který si předtím povídal dole s její maminkou. Holčička se chtěla znovu běžet schovat, ale Abe ji chytil za paži a zvedl do vzduchu.

„Ale kohopak to tady máme,“ zašvitořil. „Přesně tebe jsem hledal, princezno,“ řekl a táhl ji s sebou dolů do kuchyně. Tiskl dívčinu ruku tak silně, až jí z očí vyhrklo několik slz, ale neplakala. Měla totiž strach, že by se dotyčný ještě víc rozzuřil. Když přišli do kuchyně, byly všude červené louže. Nejspíš se jim tam rozlila nějaká barva, pomyslela si holčička, jenže když došli blíž, uviděla na zemi ležet maminku se zastřeným pohledem a kolem ní byla spousta krve.

„Co je s maminkou, proč se nehýbá?“ ptalo se smutně děvčátko Aba. „Neboj, maminka už nebude dělat problémy,“ řekl a holčičku pohodil vedle její maminky. Pak si kolem ní všichni stoupli do kruhu a začali odříkávat něco, čemu holčička vůbec nerozuměla; bylo to totiž v cizím jazyce, který ona neznala. Nakonec před ní došel muž, kterému říkali Abe, s dýkou v ruce, a v tu chvíli děvčátko pohltila temnota.

2.

První setkání

Alexandra

Zrovna jsem si vybalovala poslední krabici, když mi někdo zaklepal na dveře pokoje.

„Dále,“ řekla jsem a uložila si další knihu do poličky. Je to sice už několikáté stěhování, ale i přesto mám ráda, když mají věci své místo.

„Alex, je pozdě. Vybalovat můžeš i zítra, nezapomeň, že ráno jdete s Lily poprvé do nové školy,“ vypadal ustaraně, ale to byl on vždycky.

„Není to moje první škola, Robe. Nejsem vůbec unavená. Navíc jsem si to tady chtěla stejně ještě

obhlédnout,“ usmála jsem se na něj.

„Já vím, ale přece jen by sis měla taky trochu užívat svého života. Jak dlouho už se za ním honíš?“

„Vždyť ty víš, že dokud ho nedostanu, tak se nezastavím.“

Chápu, že má o mě Robert strach. Od toho osudného večera, kdy jsem mu celá strhaná a promočená zaklepala na dveře, už uběhly tři roky a za tu dobu jsme si hodně přirostli k srdci. Beru ho jako svého pravého tátu a on mě zase jako svou vlastní dceru; i s jeho dcerou Lily jsme jako sestry. Navíc poté, co jsem mu všechno vyklopila, se mě ujal, a dokonce byl i s Lily ochotný se mnou cestovat a hledat JEHO, takže chápu, že má o mě strach.

„Já vím, Alex, ale myslím to s tebou dobře, tak mi slib, že si v téhle škole najdeš nějaké kamarády,“ usmál se na mě a zkusil k tomu udělat štěněčí pohled.

„Tak dobře, slibuju,“ protočila jsem oči a usmála se.

„Tak dobrou noc, Alex,“ rozloučil se se mnou.

„Dobrou, Robe,“ zamávala jsem mu a šla se převléknout.

Oblékla jsem na sebe obyčejné, už trochu seprané džíny a na tričko hodila svou oblíbenou koženou bundu. Pak jsem se vydala obhlédnout město. Procházela jsem se ulicemi a přemýšlela o svém životě. Možná měl Rob pravdu, možná bych si měla víc užívat. Doteď jsem se jen honila za Andrewem. Celý svůj život jsem se chovala jako dospělá, nikdy jsem neměla kamarády ani kluka. Neměla jsem na ně čas a ani jsem nevěřila na lásku, ať už byla jakékoliv podoby.

Je to jen iluze, která ničí lidi a životy.

***

Ráno mě probudilo vyzvánění mého budíku. Vůbec se mi nechtělo vstávat, tak jsem se jen překulila na druhou stranu a přehodila přes sebe peřinu.

„Alex, vstávej, nebo hned první den přijdeš pozdě,“ vtrhla mi do pokoje Lily.

„Grr... Lily, nechápu, jak tě to může ještě pořád bavit,“ zamumlala jsem a přetáhla si peřinu víc přes hlavu.

„Ale no tak, Alex, cítím, že to tentokrát bude jiné, tentokrát to bude na dýl,“ zasnila se Lil a začala mi prohrabovat skříň.

„Myslím, že sis spletla pokoj, tohle jsou moje věci,“ začala jsem se pomalu soukat z postele.

„To já přece vím, rozhodla jsem se, že ti vyberu něco na sebe,“ mrkla na mě a začala se mi znovu hrabat ve skříni.

„A k čemu to bude?“ zkřížila jsem si ruce na prsou a zamračila se na ni.

„Vždyť říkám, cítím, že tentokrát to bude jiné a ty se musíš taky trochu začlenit,“ zaculila se na mě a složila mi vybrané oblečení na postel. „A teď už se obleč, jinak přijdeme pozdě,“ křikla ještě, než zmizela ve svém pokoji.

Povzdychla jsem si a rozhodla se, že dohadovat se s ní nemá cenu (což už jsem vlastně zjistila dávno). Lily byla ten typ člověka, který vás buď převálcoval svými argumenty, nebo prostě udělal roztomilý štěněčí pohled a vy jste jí hned všechno odkývali. Šla jsem se tedy převléknout. Lil mi nachystala černé podkolenky, černou koženou sukni do „A“ a šedé tričko s tříčtvrtečním rukávem, k tomu jsem si ještě vzala vínovou šálu a šla si do koupelny trochu upravit vlasy.

Nikdy jsem se nějak obzvlášť neprohlížela, nezáleželo mi na tom, jak vypadám, ale dneska jsem se na sebe v zrcadle výjimečně víc zaměřila. Nejsem moc vysoká, ale ani moc malá, mám střední a lehce sportovní postavu, ohnivě červené vlasy v délce po ramena a zelené oči.

Když nad tím tak uvažuji, jsem vlastně docela pěkná holka, zasmála jsem se pro sebe. Ještě jsem si nanasla řasenku, linky, tmavou rtěnku a běžela jsem dolů za Lil. Vzala jsem si z misky jablko, nazula si boty na klínku a vyrazila do školy.

Po cestě jsme se stavily ještě pro kafe a chvíli nato už jsme stály před místní vysokou školou. U vchodu jsme se pak s Lil rozdělily, protože si vybrala jiný obor. Já se rozhodla pro umění, Lil pro podnikání. Vytáhla jsem si z batohu papír s heslem ke skřínce a rozvrh, pak jsem se vydala hledat svoji skříňku. Celou cestu, co jsem šla, se za mnou všichni otáčeli; byla jsem na to už zvyklá z předešlých škol, bývám totiž často „ta nová holka“. Došla jsem ke své skřínce a začala studovat svůj rozvrh.

„Ahoj, ty jsi tady nejspíš nová, že?“ vykoukla na mě zpoza druhé skříňky menší blondýnka. Na sobě měla upnuté, roztrhané džíny a černý crop top s krátkým rukávem a nápisem Hope.

„Ahoj, jo, jsem tady nová,“ usmála jsem se na ni trochu nuceně.

„Super, já jsem Katherin, ale všichni mi říkají Kate,“ usmála se na mě. Vůbec jsem neměla chuť se s někým seznamovat, ani jsem to nikdy

nedělala, ale slíbila jsem to Lil a Robovi. Navíc tahle holka vypadala docela mile, takže jsem jí tentokrát už s upřímným úsměvem odpověděla.

„Ráda tě poznávám, Kate, já jsem Alexandra, ale všichni mi říkají Alex.“ Kate mi nakoukla přes rameno a ukázala na můj rozvrh.

„Máme stejné hodiny, takže sis taky vybrala umění. To je super, alespoň se můžeme víc poznat.“

Ta holka je fakt hodně výřečná, musela jsem se pro sebe usmát. Myslím, že bychom si mohly rozumět.

„Fajn, tak mě veď“, usmála jsem se na ni a už jsem chtěla zavřít skříňku, když jsem to ucítla. Spíš než to bych měla říct jeho. Ztuhla jsem v pohybu a všechny svaly se mi napnuly. Byla jsem otočena zády, ale i tak jsem věděla, že bude hodně blízko. Nemohl mi teď přede všemi ublížit, ale věděla jsem, že pokud mě už zaregistroval, tak po mně jen tak nepřestane jít, a proto bude nejlepší vyřídit to rovnou. Podívala jsem se na Kate vedle sebe, která si mé náhlé strnulosti našťestí nevšimla.

„Víš co, Kate, běž napřed a já za tebou hned dojdu, musím si ještě něco zařídit“, usmála jsem se na ni a doufala, že se nebude dál vyptávat.

„Dobře, budu ti držet místo vedle sebe“, mrkla na mě a zamířila k učebně.

Tak to bychom měli, teď už jen vyřešit ten větší problém.

Věděla jsem, že tady pořád je, protože mě ztuhlost stále neopouštěla a bylo mi jasné, že o mě ví stejně jako já o něm. Chodba se začala pomalu vyliďňovat, jak se všichni studenti odebrali do učeben na své přednášky. Nakonec jsme na prázdné chodbě zůstali jen my dva.

Teď jde jen o vteřiny, buď to budu já, nebo on, každopádně ani jeden z toho nevyjde bez újmy.

Owen

Poslední dobou byl docela klid. Když už se opovážili ukázat, chodili po jednom, maximálně po dvou, ale dneska v noci jich do parku vyrazilo rovnou pět. Nenávidím je, a proto jsem v jejich zabíjení taky tak dobrý.

Od té doby, co zabili mou matku, jsem trénoval každý den od rána do večera, jenom aby nezůstal naživu ani jeden z nich. Když jsme skončili s pěticí v parku, vydali jsme se s mým parťákem Darrenem domů. Jsme nejlepší kamarádi už od narození, taky hlavně kvůli tomu, že jsme oba zdědili takový rodinný byznys, který byl většinou pro naše lidi spíš prokletím.